

Fuglurin er summarið í Føroyum:

Alfriðið lomvigan

Mín inniligasta bøn skal verða, at lomvigin verður alfriðaður. Latið okkum bjóða honum vælkomnum, ikki við byrsuni. Komandi ár verður Grækarismessuhaldið fimti ár. Latum okkum tá bjóða lomviganum vælkomnum við eini lóg, sum alfriðar hann segði Steinbjørn B. Jacobsen m.a í røðu síni á Grækarismessuhaldinum í Havn sunnudagin.

Upprunin til grækarismessu er, at Gregor I, pávi, doyri 12. mars 604, men víða hvar í Norðurlondum var dagurin eisini hildin, tí tey trúðu, at náttúran øll vaknaði til nýtt liv henda dag.

Her hjá okkum er fyrsta grækarismessuhaldið 12. mars 1943.

Tað var Sverre Paturson, sum heitti á skótalið Sigmunds Brestissonar um at skipa fyrri einum haldi, og helt hann sjálvur røðu um fuglalið í Føroyum. Men ein undandottur hevði verið í 1939, tá høvdu bæði skótaliðini havt grækarismessu bál uppi í Varðaholuni. Røða var eisini hildin, ið endaði við orðunum: »Latið smáfugl og heiðafugl hava frið«.

Tjaldrið fekk eina serstaka heilsan og sungið varð: »Tjaldur, ver vælkomnið«.

Innihaldið í grækarismessuhaldinum er greitt frá fyrsta degi.

Verja heiðafugin.

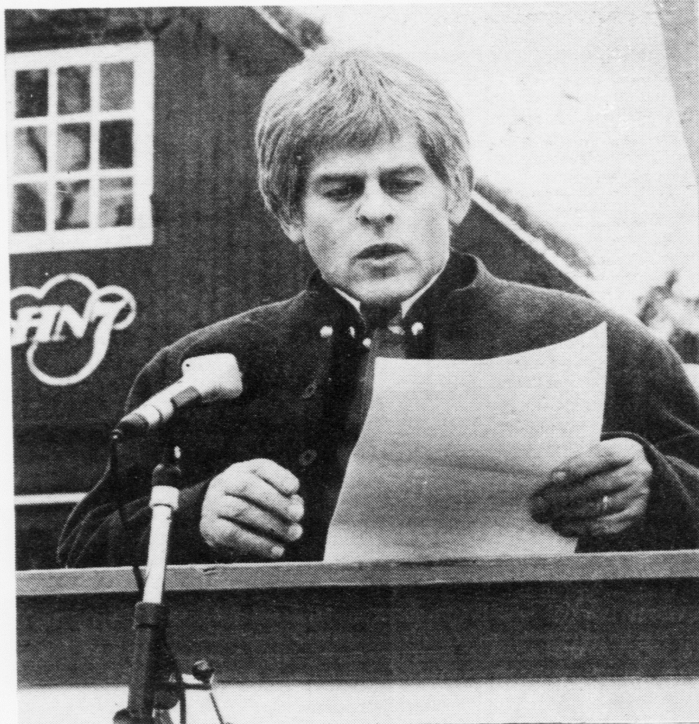
Vit fegnast um vársins afturkomu.

Virða tjaldrið sum mynd av tí ungu føroysku tjóðini. Okkum vantaði ein mynd, sum øll kundu savnast um. Tíðin var myrk og svár, og fólkinum longdist sáran eftir einum ljósi.

»Inni í myrkrinum, inni í kuldanum herðist ein kjarni við bleikari nál altið tað grór í føroyskum haga«.

Trý ár frammanundan høvdu vit fingið flaggið, men í fyrstuni vildu ikki øll savnast um Merkið. Regluligt flaggdagshald byrjaði ikki fyrr enn í 1947.

Tjaldrið ber okkum várið, rætt er tað, og ein ylur kennist við fyrsta tjaldursklippið, men í nógv ár havi eg kent tað so, at fyrsta várboðanin var ljósið. Ein dag vaknar tú og kennir á tær, at nú er alt broytt. So ljós hevur ikki verið fyrr á tí unga árinum. Hetta er fyrsti várdagur.

Steinbjørn Jacobsen: -Lat okkara eygu og oyru gagnnýta lomvigan. Fær ikki búkurin nóg mikið?

Fyri 12 árum síðan royndi eg at festa hesa kendu á blað.

Tólvti dagar í ellivta mánaði

Longu áðrenn tú vaknar við degningini framman fyrri sær er tað uttan um teg himmaln verður lyftur hægri og hægri uppestir havsbrúgvín fer sum ein alda úteftir alt fyllist av giddandi, yðjandi várljósi eisini kuldin fær nýtt liv loysnar og lyftist upprá vetrarins eftirgróður nærir í tí økymlaða kuldanum og alt og øll nemur og spælir tað við niðri í svørðinum kyklast røturnar stein av steini móti skjoldrum og tekjum dansar í starfjadróm og songi skyggir í trimum blonkum klippum í kuldan og klippið í svørðin og steinin í tongulin og teg várljósið og tú liggur nýggjur og lættur fer í vindeygad við afturlatnum eygum fyrri blindan at bera ljósið og so lýkkan

Men aftur til fuglin, sum Sverre Patursson segði: »Fuglurin er summarið í Føroyum«.

Gamalt er sagt, at lomvigin kemur inn á landgrunnin á páslessu, 25. januar. Fyri fjórðings öld sá eg fyrri mær ein lomviga sita á tí veldiga havinum, meðan várið nældi í honum.

Reyðin

Siti á sjónum miðskeiðis í náttini lati sólirnar rísa úr eggbolluni.

Reyðin úr kavi veksur so hvítin og skalíð.

Tá tað fyrri fleiri árum var mær greitt, at eg ongantið aftur fór at eta lomviga veiddan í Føroyum, skrivaði eg honum hesa takkarkvøðu.

Floygd orð

Fuglahjarta mjúkt fyrri eyga snøgt og slætt millum fingrar fast undir tonnum.

Fuglaskrokkurin fróddi eyga hondin tók fegin um hann floytt hann á sjógv og sand.

Fuglalivur og heili bráðna á tunguni teirra skap stendur í huganum.

Fuglaflokkur undir høgum lofti livandi bókstavar á bláari síðu látandi og flúgvandi orð.

Hovdið í turrum hoyggi ella lyngi fyllist og tómist, er og fer søgur og songur, har og her.

Øg onkuntið, meir enn so, viðhvørt var sinnið hamskift ein floygdur fuglur ið fleyg.

Tá ið vit søgdu fugl, meintu vit lomviga, og tá ið vit søgdu fisk, meintu vit tosk.

Syrkiligt men satt. Hetta er, sum vit øll vita, broytt í ólukku máta.

Sjálvandi hevur náttúran sínar egnu lógir, men eins sjálvklárt er tað nú, at vit menniskju ávirka alla náttúruna.

Ja, lagna hennara, øll sum hon er, liggur í okkara hondum.

Mín inniligasta bøn skal tí verða, at lomvigin verður alfriðaður.

Er tað ikki bara nøkur fá prosent av fólkinum, sum vil skjóta tann seinasta lomvigan. Nú mugu øll vakna úr duri og krevja sín rætt. Latið okkara eygu og oyru, allan okkara hug, gagnnýta lomvigan.

Latið okkum bjóða honum vælkom-

esar fittu genturnar vóru við til at gera Grækarismessuhaldið í Havn ugnaligt